

Forhandlingen genoptoges.

Heinesen (S):

Statsministeren undskylder, at regeringen nu kommer med et forslag til beskatning af skattefri institutioner, med, at det er et andet forslag, det er ikke permanent, det er midlertidigt. Men statsministeren ved jo godt, at hvis han var kommet til os med det forslag den 2. september, havde vi taget det, og derfor duer den forklaring ikke. Det var et usagligt standpunkt, oppositionen tog.

Statsministeren siger, at 1983 under alle forhold bliver et hårdt år for beskæftigelsen, og det er jeg enig i, for så vidt som arbejdsløsheden bliver meget stor, men det er jo den dårligst tænkelige begrundelse for at gøre den endnu større. Som jeg sagde i mit første indlæg, regner vi med, at arbejdsløsheden vil stige med ca. 28.000 i 1983, og jeg ser, at Privatbankens økonom skønner en stigning på ca. 50.000.

Så siger statsministeren: ja men vi kommer med en plan til fremme af investeringerne, og den må vi selvfølgelig afvente. Jeg vil gerne sige, den afventer vi med en positiv interesse, men en investeringsplan, der skal give et sted mellem 25.000 og 50.000 nye arbejdspladser, er unægtelig meget, meget omfattende, og jeg vil se det, før jeg tror det, at regeringen kommer med et investeringsprogram af den størrelsesorden.

Så siger statsministeren, at han mener ikke, regeringen overspiller den finanspolitiske stramning. Men det gør man jo, hvis den er så stor, at den stærkt stigende arbejdsløshed skaber vandskeligheder for den politik, der skal fremme konkurrenceevnen, som er det vigtigste, og hvis stramningen er så stor, at konkurrenceevneforbedringen ikke kan trække beskæftigelsen i vejret inden for et par år. Jeg er bange for, at det forholder sig sådan, og det forhold vil vi gerne drøfte noget nærmere i politisk-økonomisk udvalg.

Så siger finansministeren, at besparelserne er ikke ensidige, og peger på, at også arbejdsgiverne og erhvervslivet skal betale. Det er rigtigt nok, men de skal jo ikke betale noget i sammenligning med de fordele, de opnår ved regeringens øvrige foranstaltninger. I øvrigt synes jeg slet ikke, det er nogen frugtbar problemstilling, og jeg nævner det kun, fordi det var den, finansministeren gik ind

på. Vi har fra vor side nævnt en række forslag, som kunne give en rimelig balance, og dem lægger vi meget mere vægt på, men det har jeg ikke tidsmæssige muligheder for at gentage.

Dernæst siger finansministeren, at underskuddet er forøget, og derfor er det nødvendigt med yderligere besparelser. Det lyder umiddelbart indlysende, men det kommer unægteligt an på, hvad årsagen til stigningen i det budgetterede underskud er. Hvis årsagen er en forværring af den økonomiske krise, en yderligere afmatning, en faldende økonomisk aktivitet – og det er jo en del af forklaringen på det større budgetterede underskud – giver det jo ikke nogen mening at imødegå en sådan yderligere afmatning med endnu flere besparelser, som yderligere dæmper den økonomiske aktivitet.

Finansministeren siger, at vi kan ikke leve med en faldende kreditværdighed og mange andre problemer, som han nævnte, og det er jeg enig i, men det er naturligvis ikke rigtigt, at regeringens forslag er den eneste rigtige løsning. Jeg er selvfølgelig ikke enig i finansministerens karakteristik af vort oplæg.

Til Gert Petersen vil jeg gerne sige, at jeg må helt afvise, at socialdemokratiet ikke interesserer sig for, hvordan man kan sikre, at løntilbageholdenhed fører til større investeringer og samtidig en rimelig fordeling af de værdier, der skabes. Jeg understregede i min ordførertale disse synspunkter, og det er jo ret beset hele formålet med socialdemokratiets krav om en obligatorisk overskudsdeling.

Om den af hr. Gert Petersen m. fl. foreslåede dagsorden vil jeg gerne sige to ting. For det første, at vi er enige i indholdet, og for det andet, at det er vores principielle opfattelse, at en regering ikke skal fældes ved en dagsorden under åbningsdebatten. Regeringen skal bedømmes på sine konkrete forslag, efterhånden som de kommer til behandling i tinget, og ud fra den begrundelse vil vi undlade at stemme. Så følger jeg til, men det er ikke noget argument for vores stemmeafgivning, at der jo i øvrigt heller ikke er nogen som helst udsigt til, at den kan vedtages, og at hele operationen derfor forekommer lidt underlig. Det er lidt svært at se, at den skulle tjene noget formål.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg gerne sige, at vores bedømmelse af alvoren i den økonomiske situation er nøjagtig den samme nu,